

pengene til rådighed, og det er her, regeringen svigter. Det påtales også af andre end politiske partier i Folketinget, også af de økonomiske vismænd. Hertil kommer med den sikkerhed, der er i alle prognoser – og dette er altså en 100 pct. sikkerhed – at antallet af ældre stiger.

Så det, vi står foran, er ikke bare et spørgsmål om, hvorvidt vi har højkonjunktur i årene fremover de næste 10-15 år, men også hvordan vi finansierer de velfærdsydelse på de niveauer, vi kender i dag, med den voldsomme tilgang der bliver af ældre på samme tidspunkt, som antallet af unge falder.

Det ansvar for finansiering af velfærdssamfundet skal løses i højkonjunktoren, og det er her, vi må sige, at dér lader regeringen stå til.

Statsministeren har deklareret en reformpause, og finanslovsforslaget er jo udtryk for reformpause. Det er det, vi beklager, og det er derfor, vi glæder os til, at der kommer en anden regering, der på en helt anderledes måde tager fat. Og her må vi så sige, at de forslag, vi har i »Fornyelse '98«, det er altså forslag, der kommer fra værktøjskassen og fra kassen med salve og plaster, det vil altså sige, at de vil medvirke til at udbedre de værste skader i de forslag, som regeringen har fremlagt.

(Kort bemærkning).

Bjørn Elmquist (RV):

Jamen tak for den kildeangivelse til hr. Thor Pedersen!

Så skal jeg vende tilbage til de tal, som hr. Thor Pedersen citerede. Som jeg erindrer det, så var det tallene fra 1994 sammenlignet med 1996. Det er jo interessant, at han springer 1995 over, for tager man 1996 i forhold til 1995, så er der sket et fald, så vidt jeg erindrer. Men lad os nu dykke ned i de tal ved en anden lejlighed.

Det, der bringer mig på talerstolen, var sådan en naiv, måske, forventning om, at når nu hr. Thor Pedersen er kommet i svarehjørnet som en modsat spørgejörgen, kunne vi så ikke også få svar på, hvad det er for offentligt ansatte, der skal afskediges, for at vi kan få VK-regnestykket til at gå op?

Det skal ikke være politifolk. Det har vi hørt alt om. Der skal endda være flere dér. Det kan heller ikke være forsvaret. Det er klart, for dér er et forlig, og det forlig er der ingen i VK, der vil genforhandle, som man vil hos De Konservative med hensyn til politiforliget – og det er en anden snak. Er det skolelærere? Er det læger og sygeplejersker? Er det fængselspersonale? Er

det personalet i ministerierne? Er det dem, der passer vore ældre? Er det dem, der passer børn? Hvem er det, der skal afskediges, for at vi kan komme op på de dér 23 mia.?

(Kort bemærkning).

Thor Pedersen (V):

Det er en misforståelse, når hr. Elmquist siger, at de tal, jeg refererer til, skulle være årene 1994-96. Det var årene 1984 til 1996, som jeg sagde. Det må nødvendigvis iagttages over en længere årrække, hvis man overhovedet skal danne sig et billede af den udvikling, der har fundet sted, og det var de tal, jeg gav.

Må jeg i øvrigt sige, at den konservative ordfører for længe siden, for over tre timer siden, klart sagde, at ideen ikke er, at man går ud og afskediger folk, men vi siger, at det antal, vi har i øjeblikket, må være nok i forbindelse med omstilling og effektivisering til at løse de offentlige opgaver. Sådan er det også fremlagt.

(Kort bemærkning).

Bjørn Elmquist (RV):

Nå ja, så var det altså i tierne, jeg hørte et ciffer galt, 1984.

Men så er det jo klart, for det er jo fra den gang, jeg var retsordfører for partiet Venstre, og hvor justitsministeren hed Erik Ninn-Hansen, og hvor statsministeren hed Poul Schlüter. Så er det da klart, at kriminaliteten er steget i de år – det er da ikke så mærkeligt, vel? – hvorimod vi her i 1990'erne har set et fald.

Nu begynder tingene at falde på plads, hr. Thor Pedersen. Det var da dejligt at høre. Så er vi jo helt enige.

Pia Gjellerup (S):

Jeg havde sådan set ikke tænkt mig at tage ordet her i anden omgang, men inspireret af, at hr. Thor Pedersen fandt anledning til at vende tilbage til en fuser, så synes jeg, at det alligevel er værd at komme med et par bemærkninger.

Hr. Thor Pedersen vendte nemlig tilbage til denne her særlige maskinmodel, som både Venstres næstformand og formand kom frygtelig galt af sted med under åbningsdebatten, denne VIVU-model, der handlede om, at når man puttede vrøvl ind, så fik man vrøvl ud. Det, det handlede om, var, at når man puttede Venstres tal ind, så fik man vrøvl ud. Det kunne vi jo sådan set godt godtage i resten af Folketinget, at når man puttede Venstres vrøvlede tal